

A woman with long dark hair is holding a white and brown tabby cat. The background is a sunset over a road with a bus. The title is written in a white, cursive font.

*Hanna ja
Mozart*

Simo Ojanen

The logo for SAGA EGMONT, featuring a stylized white cat head icon to the left of the text "SAGA" in a bold, sans-serif font, with "EGMONT" in a smaller font below it.

SAGA
EGMONT

The background of the book cover is a composite image. The top half shows a close-up of a woman's face and her arms holding a white cat with brown patches on its head and ears. The bottom half shows a dark-colored bus or truck parked on a road at sunset, with mountains in the distance under a warm, orange sky.

*Hanna ja
Mozart*

Simo Ojanen

Simo Ojanen

Hanna ja Mozart

SAGA Egmont

Hanna ja Mozart

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1991, 2020 Simo Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726486216

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1

Hanna seiso i vuoteen vieressä ja katsoi äidin kasvoja, jotka olivat hänelle rakkaimmat koko maailmassa. Kuultavien törröttävien poskipäitten ja suonisen ohimon yli kävi värähdys. Hiusrajassa kimmelsi hikipisara. Äiti hengitti raskaasti. Jokaisella sisäänvedolla rahisi. Silmät olivat kiinni, mutta luomien takana oli liikettä.

- Isä soitti eilen Kouvolasta, Hanna puhkaisi piinallisen hiljaisuuden. - Niiltä oli menny jokin kone rikki työmaalla, ja ne oli hakemassa varaosaa siihen. Siellä oli ollu kaksikymmentäkaks pakkasta. Meillä oli aamulla mittarissa yhdeksän ja äsken, kun mä lähdin tänne, oli enää viisi. Täällä on kauheen lämmintä. Eiks täällä ole liian lämmintä, äiti?

Äiti ponnistautui vuoteessa kyynärpäittänsä varaan. Samassa hengitys tiheni. Kasvot pingoittuivat. Silmät raoittuivat hitaasti. Äiti kohotti kättään ja teki torjuvan eleen. Kirkas päivä häikäisi. Hanna juoksi ikkunaan ja ehti nähdä huurteisen, hopeisessa auringossa kylpevän männikön ja punapukuisen pikkutenavan kiskomassa pihalla pulkkaa ennen kuin käänsi sälekaihtimen kiinni. Huoneeseen tuli kalsea hämähä. Hannalle tuli tunne, että valon torjuminen oli hirvittävän väärin.

- Koulussa sai yks lukion ekaluokkalainen krampin kesken ruokailun. Se vaan romahti lattiaan ja alko sätkiä ja kiemurrella. Valvoja meni ja työnsi jotain tuppoa sen suuhun. Kaikki katso sitä monttu auki. Se oli yks Kannisen Vesa. Sen äiti oli samassa paikassa töissä, kuin säkin olit.

Kyllä mä tajusin, että se oli kaatumatautia, mutta kun mä en ollu koskaan ennen nähnyt sellasta.

Äiti nyökkäsi, että oli ymmärtänyt. Äiti katsoi häneen kauan ja hymyili. Hannaa alkoi äkkiä huimata, ja hän vajosi istumaan vuoteen laidalle. Hän puristi äitiä hiljaa käsivarresta.

- Oleksä hirveen väsynyt? Musta ... mun mielestä sä näytät paremmalta kuin ... aikoihin.

Äiti vilkaisi häneen tuskaantuneena ja pudisti kiivaasti päätään kuin sanoen: älä esitä mitään ... kyllä minä tiedän, mikä minä olen ... eikö tämän pitänyt olla jo selvä asia ... ei mitään turhanaikaisia lepertelyjä ... enää.

Hannaa hävetti. Olisi kai parempi olla puhumatta mitään. Mutta jatkuva hiljaisuus kammotti. Oli pakko täyttää ahdistus sanoilla. Sairaalan vanhat koleat seinät puristivat jo muutenkin.

Kuinka palavasti hän olisikaan halunnut puhua häntä itseään piinaavista asioista. Kertoa, miten kurjalta tuntui palata tyhjään kotiin.

Tyhjään kotiin, jossa vain kellot tikittivät, ja vesijohto mulisi ja napsahteli niin kuin sen nieluihin olisi ahtautunut pieniä elikoita, jotka eivät päässeet sieltä pois. Ja kun kaikki päivän tutut ja turvalliset äänet sammuiivat illalla kuulumattomiin, tunkivat korviin yön rahisevat, supisevat ja kitisevät huokaukset ja läähätykset. Häntä pelotti, vaikka hän antoi valon palaa eteisessä ja kylpyhuoneessa.

Näitä öitä varten hän halusi turvakseen jonkun elävän, kosketeltavan olennon, jolle puhua ja joka kuunteli häntä. Hän oli vihjaissut toiveestaan isälle joskus syksyllä, ja pari viikkoa sitten isä toi työmatkalta palatessaan hänelle pikku Mozartin. Se oli todella yllätys. Isä purjehti sisään ja kannatteli karvahattuaan korkealla päänsä yläpuolella. Hän ei tajunnut hetkeen, mitä isä tarkoitti. Isä kiepsahteli

ympyrää ja tuuppasi sitten hatun keskelle keittiön pöytää kahviastioitten sekaan.

Sieltä se kömpi esiin. Ensin pilkahtivat korvat, sitten uteliaina tuikkivat silmät ja värähtelevät viikset. Siinä se oli. Istui pelokkaana pieni ruumis tärysten. Hän sieppasi sen syliinsä ja puristi hellästi itseään vasten. Niin pehmeä. Niin sievä. Niin eläväinen ja vimmatun vauhko.

Hän rupesi sanomaan sitä kohta ensimmäisenä iltana Mozartiksi, eikä hän enää muistanut, miksi. Oli hänellä Mozartia levyinä ja kasetteina, mutta oli Bachia ja muutakin klassista. Kissa vain halusi olla Mozart eikä mikään Mirri tai Misu tai Pipu tai Lilli. Mozartilla oli nyt ikää kolme kuukautta ja kymmenen päivää.

- Mozart on jo oppinut tekemään tarpeensa hiekkalaatikkoon, Hanna kertoi. - Silloin parina ensimmäisenä päivänä se oli varmaan niin sekaisin, että sille tuli niitä vahinkoja. Nyt se vaan yhtäkkiä häippäsee pois, ja sitten rupee kuulumaan rapinaa. Se on kuule ihana kissa. Olisko kiva, jos mä toisin joskus sen tänne? Pitäisin lämpimänä takin alla.

- Hmmmnnnnnn, äiti nyökkäili. Hienoinen hymynkare viipyi huulilla.

- Äiti, se mun hiihtoloma on sitten jo viikon päästä. Mä en oikein tiedä ... mitä sä luulet ... voisinko mä mennä sinne mummon luokse?

Äiti nyökkäsi monta kertaa peräjälkeen kuin jostain vihaisena. Hanna säikkyi, tarttui äitiä hartioista ja painoi varovasti takaisin makuuasentoon. Hänen oli vihdoinkin uskottava, että äiti tosiaan toivoi hänen lähtevän.

- Okei, mä sitten menen sinne. Mä ajattelin vaan vielä kysyä ... mä olen laskenu, että sä joudut olemaan täällä yksiksesi vaan neljä päivää. Jos mä lähden mummolaan maanantaina, isä tulee jo perjantaina ja käy katsomassa sua

illalla. Mä tulen takaisin sieltä lauantaina tai sunnuntaina. Olisko niin hyvä?

Äiti kohottautui vuoteesta, tarrasi häntä yllättävän lujasti käsivarresta, puristi hetken ja hymyili.

- Mummo kirjoitti, että hän on tehnyt sinne mulle jo ladunkin moottorikelkalla. Se on suunniteltu hirmu tarkkaan, mitä me tehdään sen viikon aikana. Voidaan käydä siellä kaupungissa jotain näytelmääkin katsomassa. Hitsi, kun mä en huomannu ottaa sitä kirjettä mukaan. Mutta mä tuon sen huomenna ja luen sen sulle.

Samassa ovi helähti auki, ja sisään porhalsi kikkarapäinen hoitaja, jota Hanna ei ollut nähnyt ennen.

- Hei ... mitäs sä täällä teet! pitkänhuiskea hoitaja pysähtyi kesken askeleen.

- Mä ... mä tulin vaan katsomaan ..., Hanna soperteli kummissaan.

- Oleksä taas joku työharjoittelija? Tälle osastolle ei saa tulla! Nää potilaat tarvitsee lepoa! Nää on vakavasti sairaita!

- Anteeks vaan, mutta tää on mun äiti! Hanna parahti. - Enkö mä saa tulla katsomaan mun omaa äitiä!

- Ai, hoitajan suu lokahti auki. Kasvot lehahtivat punaisiksi. Se pyyhkäisi hiuksiaan, oikoi hätäisellä liikkeellä ryppyjä vaatteistaan ja rupesi selailemaan papereita käsissään.

- Ai, minä en tiennyt, se heitti hänelle ja puikahti ovesta takaisin käytävään.

Hanna seisoj typeryneenä vuoteen päädissä, katsoi äitiin ja yritti hymyillä.

- Se oli varmaan joku uusi, kun se ei vielä tuntenu mua, hän sanoi ja liikahti askeleen ovea kohti. - Mutta mun on varmaan parasta jo lähtee kun ... et sä kuitenkin jaksaa kuunnella mun höpötyksiä pitempään.

Äiti nyökäytti päätään, kohotti kättään ja huokaisi syvään.

- Mä tulen taas huomenna samaan aikaan ja otan sen mummon kirjeen mukaan.

Hanna otti pari askelta ovea kohti ja pysähtyi.

- Mä sain koulusta aineen takaisin ja voin lukee sulle senkin, vaikka se on kyllä ihan tyhmä. Anto se Lepakko siitä silti ysin.

Hanna seisoi ovella käsi metallisessa kylmässä kahvassa.

- Äiti, mä sytytän joka ilta kynttilän ... mä olen sun kanssas täällä ja ajattelen sua ... yhdessä Mozartin kanssa

...

2

Puhelin soi.

Se pirisi kaukana, toisessa maailmassa. Mutta ääni vaati, repeili lähemmäksi. Se oli sirkkelinterä, joka pyöri kohti ja uhkasi. Ääni porautui häikäilemättömästi Hannan kuplivaan uneen, jossa väreili syvänvihreä vesi, fosforiset lumpeet kukkivat, helisevän kaislikon yllä kiiti sininen pitkäkaulainen lintu. Tähdet hehkuivat, avaruuden katuvalot. Meri, taivas ja vihreä maa yhtä aikaa silmissä.

Puhelin soi.

Syvistä mutaisista vesistä nousivat äkkiä jättimäiset jalat, kiiltävät mustat saappaat, rummut pärisivät. Sotilaat marssivat, vesi kuohui ja vaahtosi. Laukaukset räsähtivät veteen. Kirkasta sinistä ilmaa repi pitkä kirskuva hälytysääni, joka nousi ja laski, nousi ja laski, loputtomiin.

Mutta se olikin puhelin. Hanna oli kyllä tajunnut äänen unimaisemassaan koko ajan, vaikka olikin yrittänyt tainnuttaa sen. Lopulta hänen oli pakko pulpahtaa unista arkeen ja avata silmänsä.

Kello oli yhdeksän, ja puhelin soi taukoamatta. Oliko nyt aamu vai ilta? Mikä viikonpäivä? Ulkona oli pimeää. Ne soittivat varmaan koulusta! Luokanvalvoja, Vipperä, se ällöttävä hikinen huultenimeskelijä? Mitä hän sanoisi sille. Äkillinen mahatauti? Sitä oli liikkeellä.

Hän potkaisi peiton pois päältään. Kylmällä lattialla häneen iski äkkiä karmea aavistus. Jos soitto olikin sairaalasta. Ne soittavat äidistä. On sattunut jotakin. Yllättävä käänne pahempaan. Jos hänellä ei enää olekaan äitiä!

Hanna hiipi sydän pamppaillen eteiseen, jossa puhelin yhä herkeämättä soi. Hän pysähtyi oviaukkoon ja tuijotti mustana jyhmöttävää puhelinta kuin vihollistaan. Entä, jos hän ei vastaisikaan? Hän tarttui johtoon ja yritti riuhtoa sitä irti seinästä.

Äkkiä se mykistyi. Hanna odotti jäykistyneenä. Hän nosti kuulokkeen korvalleen. Hiljaisuus kohisi. Hän kuunteli ja tyyntyi ja lasi kuulokkeen alas. Mutta sitten puhelin räjähti uudelleen soimaan.

- Salosella, hän henkäisi.

- Mikset sä likka saatana vastaa puhelimeen! jyrähti isän huolestunut ääni, ja Hanna hengähti huojentuneena.

- Sori isä ... mä nukuin.

- Nukuit! Tiedät sä unikeko mitä kello on?

- Joo. Mä taisin myöhästyä koulusta, mutta meillä on ekatunnilla vaan uskontoa. Kyllä mä vielä ehdin matikkaan.

- Ihan tosi! isä purskahti nauramaan toisessa päässä.

- Mitä sä oikein hirnut siellä? Tää on eka myöhästyminen tänä vuonna.

- Ei muuten, mutta nyt sattuu olemaan ilta. Sä ehdit vielä ihan hyvin sille uskontotunnillekin. Kauanko sä kerkisit nukkua?

- Pari tuntia kai ... tai kolme ... Mä olin ihan rättiväsynyt. Mä tulín sairaalasta ja luin läksyt ja katselin yhden videon. Sit mä sammahdin.

- No, ei mikään ihme. Mitä sairaalaan kuuluu?

- Äiti oli siirretty tänään toiseen huoneeseen.

- Mitä? Siirretty? Ja minkä takia? isän ääni värähti.

- Älä nyt hätäännä. Musta se on vaan hyvä merkki. Ei ne kyllä sanonu mitään, vaikka mä kysyin. Siinä huoneessa on nyt kolme, äiti ja kaks muuta.

- Kolme samassa huoneessa, isä mietti. - On se varmaan parempaan suuntaan, jos kerran joutuu isompaan porukkaan. Mä soitan aamulla lääkärille ja kysyn